

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 października 2013r.,
sprawy z wniosku **A. S.**,
o zadośćuczynienie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie,
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy,
od wyroku Sądu Apelacyjnego [...]
z dnia 29 listopada 2012 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.
z dnia 27 lipca 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć wnioskodawcę kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy, wyrokiem z 27 lipca 2012 r., zasądził – na podstawie art. 11 ust. 1 ustawy z 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego – od Skarbu Państwa na rzecz A. S. kwotę 25 000 zł z ustawowymi odsetkami tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, wynikłą z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania w okresie od 12 sierpnia do 3 listopada 1982 r., a w pozostałym zakresie (wnioskodawca domagał się zadośćuczynienia w wysokości 1 miliona zł) żądanie oddalił. Sąd Apelacyjny, po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2012 r. apelacji pełnomocnika wnioskodawcy, podwyższył zasądzone

zadośćuczynienie do 50 000 zł, a w pozostałej części utrzymał w mocy pierwszoinstancyjny wyrok.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył pełnomocnik wnioskodawcy, podnosząc zarzuty rażącego i mającego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia zarówno prawa materialnego (art. 11 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy lutowej w zw. z art. 445 § 1 k.c.), jak i prawa procesowego (art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 8 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k.).

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stanowisko prokuratora zasługiwało w całej rozciągłości na uwzględnienie.

Uwzględniając wskazane w art. 523 § 1 k.p.k. podstawy kasacyjne, mające charakter w pełni samodzielny i autonomiczny, Sąd Najwyższy stwierdza, że w niniejszej sprawie nie miało miejsca rażące naruszenie prawa materialnego (chodzi tu przede wszystkim o art. 445 § 1 k.c., w którym posłużono się pojęciem „sumy odpowiedniej”), skoro ostatecznie zasądzone na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienie nie sposób określić mianem symbolicznego (zob. wyrok SN z 3 lipca 2007 r., II KK 321/06, R-OSNKW 2007, poz. 1496; postanowienie SN z 18 grudnia 2012 r., III KK 275/12, LEX nr 1232288). Przeciwnie, wysokość przyznanej sumy pieniężnej 50 000 zł – należąca wszak do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, w którą w ramach kontroli kasacyjnej nie wolno wkraczać – miała charakter jak najbardziej kompensacyjny. Kwota ta, stanowiąca niewątpliwie ekonomicznie odczuwalną wartość, utrzymana została w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom społecznym i przeciętnej stopie życiowej.

Nie doszło również w sprawie do uchybienia art. 442 § 3 k.p.k. choćby z tej racji, że Sąd Apelacyjny w motywacyjnej części swego orzeczenia z 15 lutego 2012 r., którym uchylił pierwszoinstancyjny wyrok z 3 października 2011 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania, nie zawarł żadnych wiążących ani zapatrywań prawnych, ani skonkretyzowanych wskazówek co do dalszego procedowania.

Rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego z 29 listopada 2012 r., podwyższające zadośćuczynienie o 100% i utrzymujące w mocy wyrok Sądu a quo w pozostałej

części, nie naruszyło także w jakimkolwiek stopniu poczucia sprawiedliwości, co oznacza, że zarzut obrazy art. 440 k.p.k. okazał się ewidentnie niesłuszny.

Dlatego Sąd Najwyższy, podkreślając jeszcze raz jaskrawą bezpodstawność tezy skarżącego o rażącej niewspółmierności zasądzzonego zadośćuczynienia, oddalił kasację w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k., a kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne obciążył wnioskodawcę po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.